

LADIK KATALIN VERSEI

HÍMZETT ÜGYIRAT

*Nem kell a házat lebontani,
hogy világosság legyen.
(Mallász Gitta:
Az angyal válaszol)*

HALB GOTT – HALBE ERDE

Nem tudok beszélni, csak a „beszélő” által,
mert nincs szám. De van lépcsőm.
Nincs szagom. De amikor benned vagyok,
rózsaszín tollsöprű leszel, és pókot kergetsz.

Van szagod, amivel rám gondolsz.
Körmöd, amivel megsimogatod magad,
arcod, amit megütsz, amikor cserbenhagylak.
Van hajad, amit kibontasz, amikor hideg szél,
amikor eső, amikor gonosz vagy,
amikor vörös lépcsők rohannak benned.
Van szárnyad immár, amit letehetsz.
DIE BRÜCKE, DER BOGEN

ISZOM A HIDEG TÁJKÉPBŐL

Holdfényes kard áll ki a melléből,
hűvös dallam árad a falakból.
De ő nem hallja, csak áll dacosan,
éhes, mongol madár.

Vörös seb a tó jegén.
Átdöfött angyal.
És csönd.
Szomjúság.

HOLD ÉS PATKÁNY

Jön az üveges.
Hallod? Távoli üvegcsipők.
Az üvegróka csipkeblúzba bújik, és fázik.
Jönnek a csillagok.
Erősödnek a szagok.
És vinnyogó, szőrös fiókok szaladgálnak.

EGY HOMOKI PATKÁNYNAK

Egy homoki patkánynak engedte át hónalját
langyos virággyökerek között.
Ő volt az ifjúság, édes tejesbögge.
Most a homoki almafák alatt szendereg,
közel a folyóhoz, a zöld hasú halakhoz,
a megcserepesedett szájú, búzló parthoz.

Ez mind a hónaljában volt
már akkor, amikor még volt fű, madár és angyal.
Ez mind ő volt, és ő lesz a szétpukkanó halakban,
ő lesz a köpőlégy, az irigy sárga virág
a férgekkel teli bögrében.

Zöld légy ül az égen.
Nyár van, búzló szájú.
Vészes csönd. Nincsenek tücskök.

Megcserepesedett leánykaruhák.
Bőregerek lógnak az almafákról.
Már elfelejtette, ki volt, miért jött.
Horgászbotra akadva vinnyogó kukacként
belelóg a bácskai aszályos tájképbe.